

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 313

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 mai 2010

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 206 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....

2-6

Decizia nr. 240 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 8/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, prin care se introduce pct. 6 în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003

6-7

Decizia nr. 337 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, și a celor ale art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005, astfel cum a fost modificat prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2005

7-9

Decizia nr. 348 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 1 referitor la art. 6 alin. (3) și pct. 3 referitor la art. 7 alin. (1) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate

Pagina

9-10

Decizia nr. 371 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006

11-12

Decizia nr. 383 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5, art. 248¹ raportat la art. 146 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate

12-14

Decizia nr. 387 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală

14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 206**

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Ioan Vida	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Marian Ionel Gherman, Victoria Mariana Ioan, Dumitru Ioniță, Gheorghe Ivan, Ana Maria Ilie, Laurenția Camelia Lică, Dimitrie Bogdan Licu, Elena Oltenceanu, Andreea Oprea, Nicoleta Pantilie, Florin Predescu, Răzvan Horațiu Radu, Alexandru Țurlea și Sorin Cezar Voicu în Dosarul nr. 6.677/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului nr. 7.693D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 8.082D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Daniela Georgeta Enache, Elena Veronica Andreea Iura, Adriana Macarie, Elena Aneta Popa și Alina Gabriela Tambulea în Dosarul nr. 8.783/302/2009 ale Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 8.095D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, ridicată de Antonela Anemary Costache, Liliana Ciupercă, Viorica Dinu, Cristian Jipa, Brândușa Elena Gheorghe, Manuela Carmen Mladin, Grațierea Monica Constantin, Ioana Cleopatra Radu, Iosefina Pârvu, Elena Burlan, Florentina Vasilățeanu, Irina Mirela Vâlceanu, Mitu Stegaru, Mihaela Niță, Cristina Carmen Craiu, Geanina Teodorovici, Mihai Rotaru și Alin Valentin Vișan în Dosarul nr. 22.135/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 8.082D/2009 și nr. 8.095D/2009 la Dosarul nr. 7.693D/2009, având în vedere că acestea au un obiect parțial identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.082D/2009 și nr. 8.095D/2009 la Dosarul nr. 7.693D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, pentru aceleași motive ca și cele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.677/301/2009, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Marian Ionel Gherman, Victoria Mariana Ioan, Dumitru Ioniță, Gheorghe Ivan, Ana Maria Ilie, Laurenția Camelia Lică, Dimitrie Bogdan Licu, Elena Oltenceanu, Andreea Oprea, Nicoleta Pantilie, Florin Predescu, Răzvan Horațiu Radu, Alexandru Țurlea și Sorin Cezar Voicu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

Prin Încheierea din 21 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.783/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Daniela Georgeta Enache, Elena Veronica Andreea Iura, Adriana Macarie, Elena Aneta Popa și Alina Gabriela Tambulea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

Prin Încheierea din 28 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 22.135/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Antonela Anemary Costache, Liliana Ciupercă, Viorica Dinu, Cristian Jipa, Brândușa Elena Gheorghe, Manuela Carmen Mladin, Grațierea Monica Constantin, Ioana Cleopatra Radu, Iosefina Pârvu, Elena Burlan, Florentina Vasilățeanu, Irina Mirela Vâlceanu, Mitu Stegaru, Mihaela Niță, Cristina Carmen Craiu, Geanina Teodorovici, Mihai Rotaru și Alin Valentin Vișan într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că suspendarea executării hotărârilor

judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar și eşalonarea plății acestora până în 2012 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1)—(3), art. 44 și art. 53. Totodată, se susține că dispozițiile de lege criticate încalcă art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, ținând cont de faptul că instanța constituțională a constatat încălcarea aceluiași text constituțional atunci când prin Decizia nr. 784 din 12 mai 2009 a declarat ca fiind neconstituționale dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008, prin care, de asemenea, se prevedeau eşalonări cu privire la executarea unor categorii de hotărâri judecătorești.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă, Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și Judecătoria Sectorului 1 București și-au exprimat opinia în sensul temeiniciei excepției de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, consacrat prin art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009, având următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) *Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:*

a) *în anul 2010 se plătește 34% din valoarea titlului executoriu;*

b) *în anul 2011 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu;*

c) *în anul 2012 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu.*

(2) *În cursul termenului prevăzut la alin. (1) orice cerere de executare silită se suspendă de drept.*

(3) *Sumele prevăzute la alin. (1), plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență, se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.*

(4) *În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin sectorul bugetar se înțelege autoritățile și instituțiile publice a căror finanțare se asigură astfel:*

a) *integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;*

b) *din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;*

c) *integral din venituri proprii.”*

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii și principiul potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate și art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, nepublicată încă*, prin raportare la aceleași critici de neconstituționalitate ca și cele invocate în prezenta cauză, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, cu următoarea motivare:

I. Susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată. Curtea, în jurisprudența sa, a statuat, în mod constant, că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată” (Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005).

Curtea a mai arătat, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei **stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public**. Cu privire la criteriul obiectiv necesar pentru aprecierea situației extraordinare, Curtea a reținut, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 255 din 11 mai 2005, că „invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în *situație extraordinară*, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate (...). Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței *situației extraordinare*, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate — *situația extraordinară* —, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil”. Totodată, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Curtea Constituțională a statuat că „urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare”.

Mai mult, Curtea a statuat că nu se constituie într-o situație extraordinară cazurile „cu implicații financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești. Aceste aspecte țin de oportunitatea adoptării reglementării” (Decizia nr. 104 din

* Decizia Curții Constituționale nr. 188 din 2 martie 2010 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010.

20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009).

Raportat la cauza de față, Curtea observă că Guvernul a motivat situația extraordinară ca fiind determinată de:

— dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar;

— influența substanțială asupra bugetului de stat pe anul 2009 pe care o are executarea, în condițiile dreptului comun, a titlurilor executorii;

— necesitatea menținerii echilibrului bugetare și, în mod implicit, nerespectarea angajamentelor interne și internaționale asumate de Guvernul României, inclusiv în ceea ce privește nivelul deficitului bugetar.

Având în vedere jurisprudența sa cu privire la art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea urmează să analizeze fiecare dintre aceste motive invocate de Guvern pentru a stabili dacă implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești, în situația dată, se circumscriu situației extraordinare sau unor elemente de oportunitate. O atare analiză este necesară pentru a stabili dacă un considerent de principiu rezultat din jurisprudența Curții Constituționale, în speță fiind vorba de Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009 și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, este aplicabil fără nicio circumstanțiere sau, din contră, în funcție de circumstanțele speței să îi poată fi adăugat un corectiv și să poată fi considerată ca fiind o situație extraordinară.

Astfel, se observă că instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, a reținut că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională. Aceasta este premisa de la care Curtea urmează să analizeze relevanța motivelor invocate de Guvern în adoptarea ordonanței de urgență criticate.

Primul motiv pentru justificarea situației extraordinare este cel ce vizează dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar. Un atare motiv privit *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, de aceea Curtea va proceda la analizarea și a următoarelor două motive invocate de Guvern, respectiv influența negativă pe care executarea titlurilor executorii le-ar avea asupra bugetului de stat și creșterea deficitului bugetar. Aceste ultime două motive sunt susținute de faptul că valoarea titlurilor executorii având ca obiect drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar este foarte mare din moment ce nu este vorba despre titluri executorii singulare sau care afectează un anumit domeniu de activitate, ci despre o chestiune sistemică, la nivel statal. Nici aceste motive privite *ut singuli* nu justifică existența unei situații extraordinare, însă, privind toate cele trei motive în mod cumulativ și plecând de la premisa constatată de către Curte prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, Curtea Constituțională ajunge la concluzia că, în cauza de față, există un grad mare de abatere de la obișnuit, și anume de la condițiile concrete în care executarea titlurilor executorii se face cu respectarea Codului de procedură civilă, respectiv a Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, după caz, astfel încât consideră că există o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Prin urmare, Curtea constată că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și

independentă de voința Guvernului care pune în pericol un interes public, respectiv stabilitatea economică a statului român.

De asemenea, Curtea constată că ordonanța de urgență a fost adoptată în vederea atenuării efectelor unei stări de criză economică generalizată. O atare finalitate economică implică, în mod necesar și neechivoc, o reglementare juridică primară, rapidă, unitară și energetică. În consecință, adoptarea măsurii criticate reclamă, în mod indubitabil, urgență; or, reglementarea urgentă a situației rezultate în condițiile de criză economică nu putea fi făcută în mod rapid și rezonabil nici prin asumarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului asupra unui proiect de lege și nici prin adoptarea unui proiect de lege cu procedura de urgență. În aceste condiții, pentru conservarea stabilității economice a statului, singurul instrument rămas la îndemâna Guvernului a fost adoptarea unei ordonanțe de urgență.

Pentru aceste motive, Curtea constată că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție.

În consecință, Curtea constată că, în anumite situații extreme, precum în cea de față, implicațiile financiare legate de punerea în executare a hotărârilor judecătorești se pot constitui într-o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, în măsura în care asemenea măsuri sunt motivate, în mod fundamentat, de apărarea stabilității economice a statului român. O atare situație extraordinară, în mod evident, are un caracter temporar, regula în această materie fiind executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu dreptul comun în materie, respectiv Codul de procedură civilă sau Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, după caz, chiar dacă debitor este statul. Altfel, Guvernul nu poate uza de reglementarea, în viitor, în mod nelimitat, a unor proceduri derogatorii de la dreptul comun atunci când statul este debitor; este sarcina statului să găsească soluții pentru executarea conformă a hotărârilor judecătorești, potrivit dreptului comun. În caz contrar, nu ar mai exista o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție, ci, mai degrabă, s-ar pune în evidență elemente de oportunitate legislativă.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată că și acestea sunt neîntemeiate pentru motivele ce vor fi expuse mai jos:

1. Pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat coroborate cu cele ale art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești nu poate fi reținută din moment ce Guvernul nu refuză aplicarea hotărârilor judecătorești, ci, din contră, le recunoaște și își ia angajamentul ferm de a le executa întocmai potrivit criteriilor rezonabile și obiective stabilite în actul normativ contestat. Prin urmare, Curtea constată că ordonanța de urgență nu este o măsură prin care se interzice nici măcar temporar executarea unei hotărâri judecătorești și, în consecință, nu reprezintă o imixtiune a puterii legislative în procesul de realizare a justiției.

2. Critica ce privește art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea este evident neîntemeiată, întrucât textul criticat se aplică pentru viitor, neexistând, în acest sens, nicio urmă de îndoială.

3. Nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în

școlile belgiene” împotriva Belgiei, 1968, Marckx împotriva Belgiei, 1979, Rasmussen împotriva Danemarcei, 1984, Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit, 1985, Gaygusuz împotriva Austriei, 1996, Larkos împotriva Cipru 1999, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004). Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele dintre diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, 1968, Gaygusuz împotriva Austriei, 1996, Bocancea și alții împotriva Moldovei, 2004).

Or, în cauza de față, astfel cum s-a arătat și mai sus, măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Astfel, situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

Toate acestea duc la concluzia că ordonanța de urgență criticată este conformă art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

4. Cu privire la invocarea art. 21 alin. (1)–(3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, — „procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația”. Însă, așa cum s-a arătat și mai sus, actul normativ criticat este o măsură de natură să întărească finalitatea procesului judiciar, în sensul că reprezintă un prim pas important al debitorului de a-și executa creanța. Faptul că acesta își execută creanța într-o perioadă de 3 ani nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești, datorită caracterului sistemic al problemelor apărute în legătură cu executarea titlurilor executorii ale personalului bugetar. De altfel, chiar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, soluționând Cererea nr. 60.858/00 și pronunțând Decizia de admisibilitate din 17 septembrie 2002 în Cauza *Vasyl Petrovych Kravynytskyi împotriva Ucrainei*, a apreciat că un termen de 2 ani și 7 luni de executare a unei hotărâri judecătorești nu este excesiv în condițiile concrete ale cauzei, respectiv lipsa vădită de fonduri a unității militare debitoare. Totodată, în Cauza *Burdov împotriva Rusiei*, 2002, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare. Or, în cauza de

față, Guvernul român nu numai că nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci se obligă la plata eșalonată a sumelor prevăzute prin acestea. Executarea eșalonată a unor titluri executorii care au ca obiect drepturi bănești nu este interzis în niciun mod de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; executarea *uno icto* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura și unica posibilă modalitate de executare pe care Guvernul o poate aplica.

Curtea mai constată că art. 25 alin. (1) din Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 27 ianuarie 2010, prevede că „ordonatorii principali de credite efectuează plata titlurilor executorii, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, din sumele aprobate la titlul «Cheltuieli de personal»” ceea ce echivalează cu impunerea unei obligații de rezultat în sarcina acestora. Totodată, astfel cum prevede art. 25 alin. (2) din aceeași lege, „prin hotărâre a Guvernului, în cazuri temeinic justificate, în ultima lună a fiecărui trimestru pot fi majorate sumele aprobate la titlul «Cheltuieli de personal» în bugetele ordonatorilor principali de credite finanțați integral de la bugetul de stat, pentru acoperirea necesarului de credite bugetare pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, în mod eșalonat pe parcursul anului 2010, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — «Acțiuni generale»”. Acest aspect relevă grija pe care legiuitorul delegat o acordă executării întru totul a hotărârilor judecătorești ce cad sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009.

5. Cu privire la dreptul de proprietate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie, deci, o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (*Ambruosi împotriva Italiei*, 2000, *Burdov împotriva Rusiei*, 2002). Guvernul, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate, nu neagă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind, deci, o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în condițiile unei crize financiare accentuate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Marian Ionel Gherman, Victoria Mariana Ioan, Dumitru Ioniță, Gheorghe Ivan, Ana Maria Ilie, Laurenția Camelia Lică, Dimitrie Bogdan Licu, Elena Oltenceanu, Andreea Oprea, Nicoleta Pantilie, Florin Predescu, Răzvan Horațiu Radu, Alexandru Țurlea și Sorin Cezar Voicu în Dosarul nr. 6.677/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, de Daniela Georgeta Enache, Elena Veronica Andreea Iura, Adriana Macarie, Elena Aneta Popa și Alina Gabriela Țambulea în Dosarul

nr. 8.783/302/2009 ale Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă și de Antonela Anemary Costache, Liliana Ciupercă, Viorica Dinu, Cristian Jipa, Brândușa Elena Gheorghe, Manuela Carmen Mladin, Grațiela Monica Constantin, Ioana Cleopatra Radu, Iosefina Pârveu, Elena Burlan, Florentina Vasilățeanu, Irina Mirela Vâlceanu, Mitu Stegaru, Mihaela Niță, Cristina Carmen Craiu, Geanina Teodorovici, Mihai Rotaru și Alin Valentin Vișan în Dosarul nr. 22.135/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 240

din 16 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 10
din Ordonanța Guvernului nr. 8/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului
nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, prin care se introduce pct. 6
în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 8/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, excepție ridicată de Valeriu Ștefan în Dosarul nr. 3.416/98/2007 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, arată că textul de lege criticat în realitate de autorul excepției, respectiv art. I pct. 10, prin care se introduce pct. 6 în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, a fost abrogat prin dispozițiile Legii nr. 330/2009, astfel că, potrivit art. 29 alin. (1) și (6), nu mai poate constitui obiect al controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.416/98/2007, **Tribunalul Ialomița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 8/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor.** Excepția a fost ridicată de Valeriu Ștefan cu prilejul soluționării unei cauze în contencios administrativ și fiscal având ca obiect un litigiu privind funcționarii publici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că diminuarea, prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 8/2004, a sporului pentru condiții de pericol deosebit cu 10 puncte procentuale aduce atingere principiului neretroactivității legii civile, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul Ialomița consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât diminuarea contestată s-a produs în vederea încadrării în bugetul aprobat, fapt ce nu contravine art. 15 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, arătând că autorul excepției nu aduce argumente care să dovedească încălcarea condițiilor și principiilor statuate de Constituție, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctul de vedere solicitat cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 8/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 ianuarie 2004, aprobată cu modificări prin

Legea nr. 129/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2004.

În realitate, Curtea observă că autorul excepției critică doar dispozițiile art. I pct. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 8/2004, prin care se introduce pct. 6 în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, dispoziții potrivit cărora: „*Sumele necesare acordării coeficienților de ierarhizare ai funcțiilor se asigură prin diminuarea, în anul 2004, cu 10 puncte procentuale a sporului pentru condiții de pericol deosebit de care beneficiază ofițerii conform art. 21 din ordonanță.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție care consacră principiul neretroactivității legii civile.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 8/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, prin care se introduce pct. 6 în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, excepție ridicată de Valeriu Ștefan în Dosarul nr. 3.416/98/2007 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 337

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, și a celor ale art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005, astfel cum a fost modificat prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2005

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, și a celor ale art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005, astfel cum a fost modificat prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2005, excepție ridicată de Ioan Pleșca și Victoria Pleșca în Dosarul nr. 5.766/306/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Elena Cernescu, avocatul Ioan Ban, cu împuternicire avocațială. Lipsesc autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul părții solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, apreciind că aceasta a fost formulată în mod abuziv, întrucât prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

Reprezentantul Ministerului Public invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume deciziile nr. 214/2007, nr. 246/2007 și nr. 395/2009. Apreciază însă că în prezenta cauză apar elemente noi, sub aspectul unuia dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului, și anume principiul securității raporturilor juridice, potrivit căruia soluția definitivă a oricărui litigiu nu trebuie repusă în cauză. Ca atare, consideră că, în ceea ce privește termenul de decădere instituit prin art. 33 alin. (1) din Legea nr. 1/2000, referitor la persoanele fizice și persoanele juridice care nu au depus cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate în termenele prevăzute de Legea nr. 169/1997, există similitudini cu Decizia Curții Constituționale nr. 1.352/2008, astfel încât, în ceea ce privește această critică, se impune admiterea în parte a excepției de neconstituționalitate formulate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.766/306/2007, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 1/2000 și a celor modificatoare al acestuia, respectiv art. I pct. 37 al titlului VI din Legea nr. 247/2005, și a celor ale art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005, așa cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2005**, excepție ridicată de Ioan Pleșca și Victoria Pleșca într-o cauză civilă având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 33 din Legea nr. 1/2000 și cele ale art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005 sunt neconstituționale, întrucât, din perspectiva dispozițiilor constituționale ale art. 11 și art. 20 alin. (2), acestea contravin art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceștia invocă Cauza *Brumărescu contra României*, 1999, prin care s-a statuat că unul dintre elementele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, considerente aplicabile și în privința dispozițiilor de lege apreciate a fi neconstituționale în speța de față, deoarece acestea „stabilesc un nou termen pentru formularea de cereri privind restituirea terenurilor, deși prin reglementări anterioare au fost stabilite alte termene ce nu au fost prorogate”. Astfel, arată că „se ajunge în situația ca titlurile de proprietate validate de instanțe în anii 1994—1995 să fie infirmate în baza posibilității oferite de textele atacate”.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate. În acest sens, arată că raporturile juridice asupra cărora instanța de judecată s-a pronunțat trebuie să se bucure de stabilitate, prin aceasta conferindu-se credibilitate actului de justiție și eficiență noimei juridice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât cu respectarea anumitor exigențe legale, între care și stabilirea unor termene, determinate de rațiuni care vizează asigurarea securității circuitului civil și stabilitatea raporturilor civile.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 33 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, și cele ale art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile

proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, astfel cum a fost modificat prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2005 privind modificarea art. 33 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, precum și a art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 851 din 21 septembrie 2005.

Textele de lege au următorul conținut:

— Art. 33 din Legea nr. 1/2000: „(1) Pot cere reconstituirea dreptului de proprietate și fostii proprietari cărora li s-au respins cererile sau li s-au modificat ori anulat adevărurile de proprietate, procesele-verbale de punere în posesie sau titlurile de proprietate, prin nesocotirea prevederilor art. III din Legea nr. 169/1997. Cererile de reconstituire a dreptului de proprietate se consideră a fi depuse în termen chiar dacă acestea au fost depuse la alte comisii decât cele competente potrivit legii; aceste comisii vor trimite cererile, din oficiu, comisiilor competente, înștiințând despre acest lucru și persoanele îndreptățite. Persoanele fizice și persoanele juridice care nu au depus în termenele prevăzute de Legea nr. 169/1997 și de prezenta lege cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate sau, după caz, actele doveditoare pot formula astfel de cereri până la data de 30 noiembrie 2005 inclusiv. În cazul formelor asociative prevăzute la art. 26 alin. (1) din lege, aflate în curs de constituire, cererea poate fi formulată de comitetul ad-hoc de inițiativă.

(2) În situația în care după depunerea cererilor de reconstituire s-au administrat probe care atestă alte terenuri ce au aparținut petenților în proprietate, ele se restituie acestora pe vechile amplasamente, dacă sunt libere.”;

— Art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005: „Persoanele fizice și persoanele juridice pot formula cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferențele de suprafață ce pot fi restituite conform prezentei legi, până la data de 30 noiembrie 2005 inclusiv.”

Autorii excepției susțin că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern și art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 33 din Legea nr. 1/2000, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 247/2005 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2005, acordă beneficiul repunerii în termenul de a solicita reconstituirea dreptului de proprietate asupra unor terenuri agricole sau forestiere, posibilitatea fiind însă limitată la anumite categorii de persoane, și anume acelea care au solicitat terenurile în termenul inițial prevăzut de Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, dar nu li s-a reconstituit dreptul de proprietate, cele ale căror titluri de proprietate au fost anulate în condițiile art. III din Legea nr. 169/1997, precum și acelea ale căror terenuri nu au fost atribuite, în mod legal, altor persoane. Așa fiind, legiuitorul condiționează repunerea în termen de îndeplinirea anumitor condiții.

Ca atare, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât cu respectarea anumitor exigențe legale, între care și stabilirea unor termene, determinate de rațiuni care vizează tocmai asigurarea securității circuitului civil și stabilitatea raporturilor civile.

Pentru aceleași argumente, Curtea constată că nici prevederile art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005 nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, și a celor ale art. III al titlului VI din Legea nr. 247/2005, astfel cum a fost modificat prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2005, excepție ridicată de Ioan Pleșca și Victoria Pleșca în Dosarul nr. 5.766/306/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 348

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 referitor la art. 6 alin. (3) și pct. 3 referitor la art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

fundamentale sub aspectul ingerinței în viața privată și în cazul stocării elementelor de identificare fiziologică în cursul procesului penal. De asemenea, în susținerea punctului său de vedere, este invocat și Regulamentul nr. 2.252/2004 din 13 decembrie 2004 al Consiliului Uniunii Europene privind standardele pentru elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie emise de statele membre, apreciind că prevederile legale criticate nu corespund criteriilor de securitate în stocarea datelor cu caracter personal.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 referitor la art. 6 alin. (3) și pct. 3 referitor la art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată de reclamantele Asociația „Provita” — filiala București, Asociația „Rost”, Asociația Filantropică Medical Creștină „Christiana” și Fundația „Sf. Martiri Brâncoveni”, unite în Organizația Federativă „Forul Ortodox Român”, în Dosarul nr. 1.532/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, arată că în speța de față există similitudini cu Decizia Curții Constituționale nr. 1.258/2009 în ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată, și anume aceea că măsura stocării unor date cu caracter personal și intim, cum sunt cele referitoare la imaginea facială și impresiunile digitale, reprezintă o încălcare a dreptului la intimitate al persoanei. În acest sens, Ministerul Public invocă, printre altele, Cauza *S. și Marper c. Regatului Unit* din 4 decembrie 2008, unde s-a constatat încălcarea art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.532/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 referitor la art. 6 alin. (3) și pct. 3 referitor la art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate**, excepție ridicată de reclamantele Asociația „Provita” — filiala București, Asociația „Rost”, Asociația Filantropică Medical Creștină „Christiana” și Fundația „Sf. Martiri Brâncoveni”, unite în Organizația Federativă „Forul Ortodox Român”, cu ocazia soluționării unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră că prevederile legale criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2008 încalcă dispozițiile constituționale referitoare la demnitatea umană, viața intimă și privată a persoanei, precum și pe cele referitoare la libertatea de gândire, conștiință și religie. În acest sens, apreciază că înregistrarea datelor cu caracter personal ale unei persoane pe

un suport electronic este de natură să le facă accesibile oricărei persoane care deține mijloacele tehnice de a le accesa.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementările criticate nefiind în contradicție cu normele constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că autorii excepției nu formulează critici din care să rezulte contrarietatea dintre textele legale criticate și normele constituționale invocate, astfel încât, așa cum în repetate rânduri Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, în lipsa unei astfel de motivări, excepția este nemotivată. Totodată, Guvernul arată că autorii excepției sunt nemulțumiți de prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.566/2008, emisă în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 207/2008, hotărâre pe care o critică pentru neconstituționalitatea prevederilor conținute. Însă, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție, acest act nu poate face obiectul controlului de constituționalitate și, ca atare, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 1 pct. 1 referitor la art. 6 alin. (3) și pct. 3 referitor la art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2008 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 pct. 1 referitor la art. 6 alin. (3) și pct. 3 referitor la art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 1 referitor la art. 6 alin. (3) și pct. 3 referitor la art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată de reclamantele Asociația „Provita” — filiala București, Asociația „Rost”, Asociația Filantropică Medical Creștină „Christiana” și Fundația „Sf. Martiri Brâncoveni”, unite în Organizația Federativă „Forul Ortodox Român”, în Dosarul nr. 1.532/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

nr. 207/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 10 decembrie 2008.

Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 pct. 1 referitor la art. 6 alin. (3): „*Guvernul va stabili, prin hotărâre, data de la care pașapoartele prevăzute la alin. (1) lit. a)—c) vor cuprinde un mediu de stocare electronică a datelor biometrice ale persoanei și a altor date personale dintre cele cuprinse în fila informatizată și se vor elibera, în mod etapizat, ca: «pașaport diplomatic electronic», «pașaport de serviciu electronic» și «pașaport simplu electronic». De la aceeași dată se eliberează și pașaportul simplu temporar prevăzut la alin. (1) lit. d).*”;

— Pct. 3 referitor la art. 7 alin. (1): „*Datele biometrice incluse în pașapoarte sunt imaginea facială și impresiunea digitală a două degete.*”

Autorii excepției susțin că reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la statul român, art. 26 referitoare la viața intimă, familială și privată, art. 29 privind libertatea conștiinței și celor ale art. 33 privind accesul la cultură.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în concret, critica formulată vizează Hotărârea Guvernului nr. 1.566/2008 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 557/2006 privind stabilirea datei de la care se pun în circulație pașapoartele electronice, precum și a formei și conținutului acestora, act normativ emis în scopul aplicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 207/2008.

În opinia autorilor excepției, prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.566/2008 sunt abuzive, contrare literei și spiritului Constituției, aducând atingere dreptului constituțional al persoanei la intimitate, Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare, precum și Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice.

Or, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, numai ordonanțele sau legile pot constitui obiect al controlului de constituționalitate pe cale de excepție. Așa fiind, controlul constituționalității hotărârilor de Guvern nu este de competența Curții Constituționale, cenzurarea eventualei nelegalități a acestora revenind instanțelor judecătorești.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 371

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 121 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, excepție ridicată de Gheorghe Taga în Dosarul nr. 1.307/312/2009 al Judecătoriei Slobozia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.307/312/2009, **Judecătoria Slobozia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 121 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Taga cu ocazia soluționării unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 109 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și ale art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, dreptul la apărare și dreptul la informație, întrucât creează discriminare între cetățenii care, săvârșind o contravenție în legătură cu circulația pe drumurile publice, sunt opriți imediat în trafic și suportă rigorile legii, fiind, astfel, atenționați asupra necesității respectării acesteia, și cei în cazul cărora procesul-verbal de constatare a contravenției se încheie în lipsa contravenientului. Conducătorii auto din această a doua categorie, nefiind opriți în trafic la momentul săvârșirii contravenției și sancționați pentru încălcarea legii, prezintă un risc mai mare de a săvârși noi fapte

contravenționale în intervalul de timp care curge până la comunicarea procesului-verbal de constatare, ceea ce este de natură să inducă acestor persoane, pe calea impactului psihologic și emoțional, probleme de sănătate fizică și psihică. În plus, contravenienții aflați în această din urmă situație nu au acces la probele materiale pe care se bazează acuzația de încălcare a normelor rutiere, fiind expuși riscului abuzului de putere, arbitrarului și corupției.

Judecătoria Slobozia apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 109 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și ale art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu aduc nicio atingere dispozițiilor art. 16, 21, 22, 24 și 31 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă cu privire la dispozițiile art. 121 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și neîntemeiată cu privire la prevederile art. 109 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 121 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, este inadmisibilă. Totodată, consideră că dispozițiile art. 109 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt constituționale, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.029/2009. Mai arată că art. 22 și 31 din Legea fundamentală nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 109 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 121 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Din notele scrise ale autorului excepției reiese,

însă, că acesta critică prevederile art. 109 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, și ale art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, având următorul cuprins:

— Art. 109 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(3) În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.

(4) Forma și conținutul procesului-verbal de constatare a contravenției se stabilesc prin regulament.”;

— Art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul din 4 octombrie 2006 de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002: „(1) Conducătorii de vehicule sunt obligați să respecte viteza maximă admisă pe sectorul de drum pe care circulă și pentru categoria din care face parte vehiculul condus, precum și cea impusă prin mijloacele de semnalizare.

(2) Nerespectarea regimului de viteză stabilit conform legii se constată de către polițiștii rutieri, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale

ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 referitoare la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 31 referitoare la dreptul la informație.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare. Prin urmare, nu pot face obiectul controlului de constituționalitate prevederile unei hotărâri a Guvernului.

II. În ceea ce privește art. 109 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, autorul excepției critică, în realitate, modul de aplicare a prevederilor de lege atacate. Eventualele abuzuri ale organelor poliției rutiere, la care face referire în motivarea excepției și care constituie, de fapt, cauza nemulțumirii autorului acesteia, nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice și ale art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, excepție ridicată de Gheorghe Tașa în Dosarul nr. 1.307/312/2009 al Judecătorei Slobozia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 383

din 13 aprilie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5, art. 248¹
raportat la art. 146 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2003
privind prevenirea și combaterea criminalității organizate**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Marinela Mincă — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5, art. 248¹ raportat la art. 146 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Ovidiu Lucian Tender în Dosarul nr. 4.429/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 1.028 din 3 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.429/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 5, art. 248¹ raportat la art. 146 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate**, excepție ridicată de Ovidiu Lucian Tender în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 215 alin. 5 și art. 248¹ raportat la art. 146 din Codul penal încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și (12), art. 73 alin. (3) lit. h) și art. 11 și art. 20 raportat la art. 6 și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece echitatea procesului penal este grav afectată prin aceea că paguba materială nu poate fi legal stabilită decât în urma judecării definitive a fondului. Dacă se pornește de la premisa potrivit căreia consecințele deosebit de grave sunt determinate de cuantumul pagubei materiale cauzate prin presupusa infracțiune, este clar că se nesocotește și principiul prezumției de nevinovăție. În plus, textele contestate nu satisfac nici exigențele de previzibilitate și accesibilitate, valoarea pagubei neputând fi stabilită în abstract, ci fiind apreciată de la caz la caz, în baza unor prevederi din legi extrapenale, ca rezultat al unui calcul care nu putea fi cunoscut de făptuitor în momentul săvârșirii faptei. În acest fel, textele intră în contradicție cu prevederile care instituie principiul „nicio pedeapsă nu poate fi stabilită și aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”, ori cu cele care stabilesc că „prin lege se reglementează infracțiunea, pedeapsa și regimul de executare” și cu prevederile art. 11 și art. 20 din Constituție care, stabilind preeminența Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, consacră principiul „nicio pedeapsă fără lege”.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2009, este de observat că autorul excepției nu a motivat-o în niciun fel.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 și art. 248¹ raportat la art. 146 din Codul penal este nefondată. Cât privește neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2009, în absența unor critici concrete, instanța a menționat că nu-și poate exprima vreo opinie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 5 cu denumirea marginală *Înșelăciunea*, art. 248¹ cu denumirea marginală *Abuzul în serviciu în formă calificată* raportat la art. 146 cu denumirea marginală *Consecințe deosebit de grave* din Codul penal, precum și art. 7 din Legea nr. 39/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 29 ianuarie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 215 alin. 5 din Codul penal: „*Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 248¹ din Codul penal: „*Dacă faptele prevăzute în art. 246, 247 și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 146 din Codul penal: „*Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.*”;

— Art. 7 din Legea nr. 39/2003: „(1) *Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*

(2) *Pedeapsa pentru faptele prevăzute la alin. (1) nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat.*

(3) *Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni grave, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.051 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, statuând că art. 146 din Codul penal cuprinde o normă cu caracter explicativ prin care se lămurește înțelesul expresiei „consecințe deosebit de grave”. Această reglementare este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni.

Totodată, Curtea a constatat că este neîntemeiată și susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în materia dreptului substanțial. Nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 al Convenției pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată, deoarece infracțiunea de înșelăciune este reglementată în Codul penal, lege organică, în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind previzibilitatea și accesibilitatea normei penale și la încălcarea principiului legalității incriminării, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate nu contravin normelor constituționale și nici celor ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci, dimpotrivă, prin explicarea

conținutului noțiunii „consecințe deosebit de grave” în textul art. 146 din Codul penal se asigură caracterul de previzibilitate și accesibilitate al normei juridice penale.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 248¹ din Codul penal.

În sfârșit, Curtea constată că autorul excepției nu a motivat în ce constă pretinsa contrarietate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2009 cu Constituția. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”. Iată de ce Curtea urmează a respinge ca inadmisibilă această excepție, ea neputându-se substitui autorului pentru argumentarea excepției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5, art. 248¹ raportat la art. 146 din Codul penal, excepție ridicată de Ovidiu Lucian Tender în Dosarul nr. 4.429/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și familie.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 387

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Sorin Ciobanu în Dosarul nr. 4.033/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii formulate.

Curtea, deliberând asupra cererii formulate, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, dispune respingerea acesteia, deoarece de la data sesizării instanței de contencios constituțional și până în prezent a trecut un interval de timp suficient pentru pregătirea apărării.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.033/111/2009, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Daniel Sorin Ciobanu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 24 alin. (1) și (2) și art. 53, precum și ale art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. c) și d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece în faza actelor premergătoare apărătorul făptuitorului nu are dreptul să asiste la niciunul dintre actele care se efectuează până la începerea urmăririi penale, fiind lipsit de o minimă garanție a dreptului la apărare.

Tribunalul Bihor — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. 1 și 4 cu denumirea marginală *Garantarea dreptului la apărare*, art. 70 alin. 2 cu denumirea marginală *Întrebări și lămuriri prealabile*, art. 171 alin. 1 cu denumirea marginală *Asistența învinuitului sau a inculpatului* și art. 224 alin. 1 și 3 cu denumirea marginală *Acte premergătoare*, care au următorul conținut:

— Art. 6 alin. 1 și 4: *„Dreptul de apărare este garantat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți în tot cursul procesului penal. [...]*

Orice parte are dreptul să fie asistată de apărător în tot cursul procesului penal.”;

— Art. 70 alin. 2: *„Învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoștință fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i-se totodată atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa. Dacă învinuitul sau inculpatul dă o declarație, i se pune în vedere să declare tot ce știe cu privire la fapta și la învinuirea ce i se aduce în legătură cu aceasta.”;*

— Art. 171 alin. 1: *„Învinuitul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecății, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept.”;*

— Art. 224 alin. 1 și 3: *„În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare. [...]*

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 647 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 10 iunie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, statuând, între altele, că „actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg faza de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neînceperii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter *sui generis*, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual al actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale”.

De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că „garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. [...] Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal”. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși „în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă, atunci când instanța ar înțelege să-i dea eficiență”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 1 și 4, art. 70 alin. 2, art. 171 alin. 1 și art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniel Sorin Ciobanu în Dosarul nr. 4.033/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

